

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

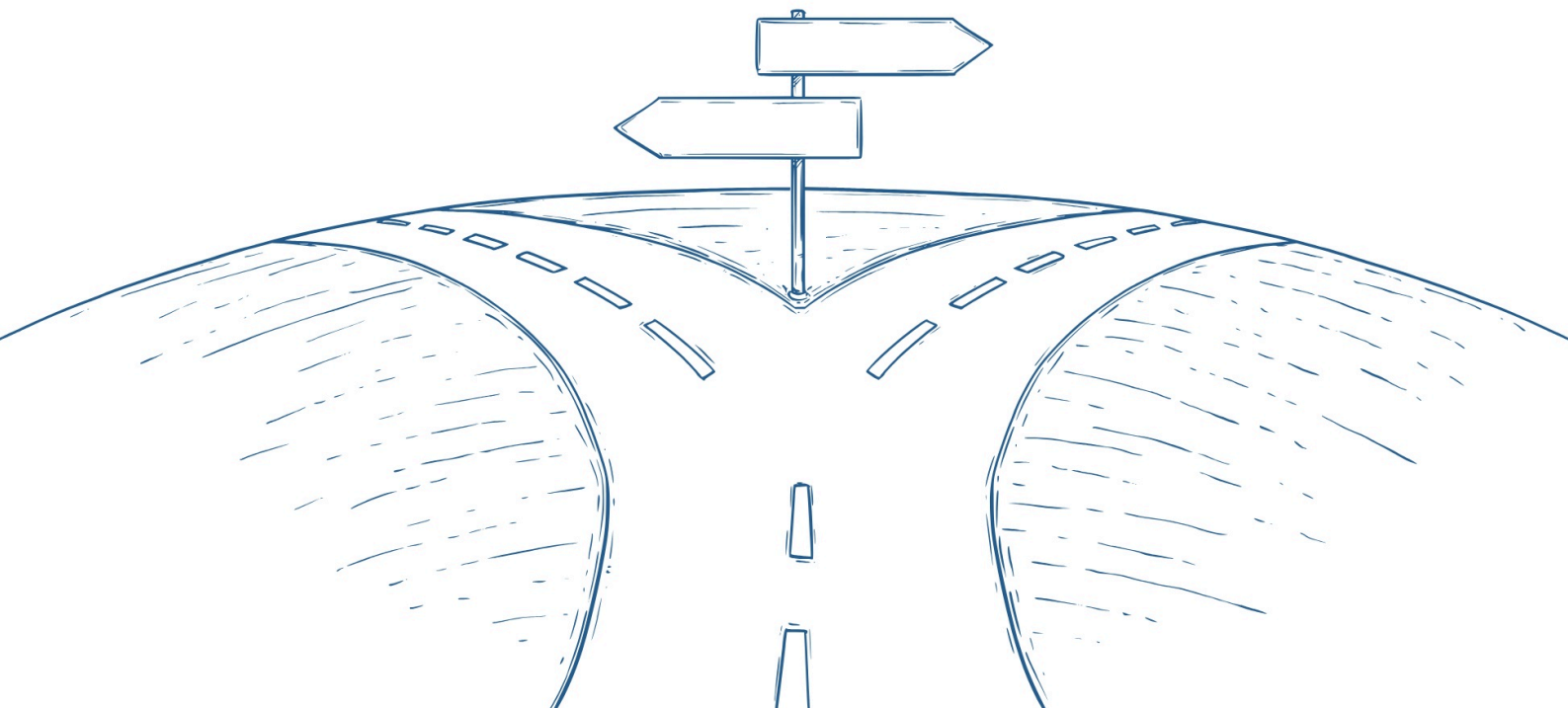
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

ביטחון לאומי וזכויות אויב: מי יחקור את השופטים?

עזרא הימן 🙌

כשהמבקשים לשפוט את המלחמה הם אלה שעיצבו את כישלונה, הצדק עצמו הופך לנאשם

הרעש סביב חקירת טבח 7.10 וועדת חקירה 'ממלכתית' מציף שוב את המעורבות של בג"ץ ומערכת המשפט בשיקולי הביטחון של ישראל.

לכל בר דעת שאיננו שפוט של השופטים כבר ברור, **שמערכת המשפט מתערבת ללא סוף בהחלטות ביטחוניות של ישראל מול אויביה**. אך מרוב עצים לעיתים לא רואים את היער, והיום יש טרנד פופולרי במערכת המשפט ובקרב ארגוני שמאל להכחיש באופן מוחלט כל מעורבות של בג"ץ בהחלטות ביטחון, וכל אחריות של מערכת המשפט לתוצאות 7.10.

הנושא הזה חשוב לא כדי לשקוע בשאלה 'מי אשם יותר', אלא כדי להבין את **החשיבות המכרעת של השינוי שחל בתפיסות המוסריות והמשפטיות של מלחמה ושל מאבק בטרור**, ואת חשיבות זהותם של השופטים והפרקליטים המעורבים בחיינו, תוך הגבלה ברורה של סמכותם. **הנושא הזה צריך להיות בראש חקירת התפיסה שהובילה לטבח**.

א. היסטוריה של מעורבות אגרסיבית

מעורבות מערכת המשפט בנושאי ביטחון ומלחמה היא ליבת האקטיביזם השיפוטי כבר עשרים וחמש שנה, יותר מכל נושא אחר. בסיס המוטיבציה של אהרן ברק בהפיכה המשפטית שעשה היה – שלא נוכל לומר שנאציזם הוא דבר שלא יקרה אצלנו. וכדבריו בפתח מאמרו 'זכויות אדם וביטחון לאומי': "אם זה קרה בגרמניה של קנט, בטהובן וגתה, זה עלול לקרות בכל מקום".

בהתאם לזאת כתב אהרן ברק כבר באחת הפסיקות הראשונות שבהן התערב בביטחון הלאומי, **שעל הצבא להילחם עם יד קשורה מאחורי הגב**. את רוח הדברים הזו הנחיל והטמיע ברק במערכת המשפט כולה, ובבית המשפט העליון בפרט.

החל מהאינתיפאדה השנייה, דרך מלחמת לבנון השנייה, המבצעים בעזה לאורך השנים, ועד למלחמת חרבות ברזל, הלכה התערבות זו והאיצה.

נושאי ההתערבות הם רבים ומקיפים: הוראות הפתיחה באש (כולל בגדר בגבול עזה לפני הטבח),

הריסת בתי מחבלים, הריסת בתים ומטעים בשטח לצורכי ביטחון, אופן חקירת מחבלים ותנאי כליאתם, סיכולים ממוקדים, תספוק האויב, נוהל שכן, פגיעה במחבלים כשהם מוטמעים בתוך 'בלתי מעורבים' ועוד ועוד. אין נושא שמחוץ למעורבותם.

התוצאות הקטלניות הן שפיכת דם יהודי, והן בלתי ניתנות לעיכול – החל מרצח טלי חטואל ובנותיה, לפני הגירוש מעזה, ועד ימינו אלה.

לצד פסיקות והנחיות שיפוטיות של בג"ץ, המעורבות נעשית במידה רבה באמצעות הנחיות הנאכפות על ידי יועצים משפטיים בממשלה ואף בתוך הצבא והכוחות המתמרנים. בוועדת הבדיקה שהוקמה מיד אחרי מלחמת לבנון השנייה, תיאר היועץ המשפטי לממשלה מני מזוז בחיוב את המעורבות ההולכת וגוברת של הייעוץ המשפטי בכל היבטי המלחמה, תוך הצבעה על מגמה שתלך ותגבר בשנים הבאות. הוא מתאר כיצד כל הפיקוד הבכיר מכופף עצמו לייעוץ המשפטי ללא עוררין בכל נושא הפעלת הכוח. וכמו שהוא ניבא, המצב הלך והקצין מאז.

טבח 7.10 הפך את מגדל הקלפים ה'מידתי' שלהם לעיי חרבות מלאים בדם יהודי

ג. סירוס צה"ל בחתימה נמוכה

בספרו 'קולו הזך של הפיקולו' מתאר דוד זכריה בצורה מאוד מפורטת את האופן המתעתע שבו שופטי העליון משפיעים בצורה כל כך מכריעה.

שופטי העליון, שהם הסמכות הבכירה ביותר המפעילה את המנגנון הזה, אינם מעוניינים שכל המעורבות הזו תהיה חתומה בפסיקותיהם. זה ישאיר חתימה גבוהה מאוד על מעורבותם ויטיל עליהם אחריות לתוצאות.

לכן, לצד הפעולה הנמרצת של היועצים המשפטיים לרסן את צה"ל, הם מעבירים מסרים ברורים לצבא שעליו לרסן את עצמו – אחרת תהיה פסיקה לרעתו.

פסיקה מייצרת תקדים מסוכן, והצבא מבין את המסר ומעדיף לרסן את עצמו. אם הצבא מרסן את עצמו מספיק, מוטב; אם הריסון איננו מספק, הוא יקבל פסיקה לרעתו.

לדוגמה, בעניין 'נוהל שכן' הצבא ריסן את עצמו וצמצם את הנוהל, אך לא מספיק בעיני בג"ץ, ועל כן הנוהל בוטל בפסיקה. לעומת זאת, בנוהל הריסת בתי מחבלים, ברק העביר לרמטכ"ל מסר ברור שהוא עלול להתערב, והרמטכ"ל בתגובה ריסן את צה"ל. כך בג"ץ נמנע מכך שביטול נוהל ההריסה ייכתב על שמו.

אם כן, זו השיטה: קבלת עתירות נגד צה"ל בזמן אמת, יצירת 'דיאלוג', העברת מסרים ברורים כיצד הדברים צריכים להיראות, ואם המסר מובן ומיושם – העתירה נדחית. כך בהריסת בתים. כך בחקירות מחבלים. כך במעצרים מנהליים. הלחץ מופעל, והמסר עובר מעצם הדיון והרמזים שבו. ככה מייצרים סמכות ללא אחריות.

ככה מייצרים סמכות ללא אחריות

ג. ההכנות לטבח בחסות ההנחיות המשפטיות

זוהי בדיוק השיטה שבה השתמשו בדיון בעליון על נוהלי הפתיחה באש נגד ההפגנות על גדר הגבול עם עזה ב-2018, הפגנות שנמשכו מאז ובדיעבד התברר שנועדו להכין את הטבח.

חמאס החל לארגן הפגנות המוניות באזור הגדר כדי לתרגל ולהרגיל הגעה עד הגדר, פריצת הגדר ואף מעבר הגדר. העתירה הוגשה והתקבלה, נידונה, הנהלים 'חודדו', השופטים הבהירו שניתן לירות רק במקרים מאוד מאוד מסוימים וחריגים, ואז העתירה נדחתה.

משם והלאה הפרימטר הלך נשחק, צה"ל אפשר לאט לאט להגיע עד הגדר 'כי הם לא חמושים', בדיוק בהתאם להנחיות השופטים בפסק דינם. כתבים צבאיים תיעדו בזמן אמת את השחיקה המוחלטת של הפרימטר בשנה הסמוכה לעתירה (עיינו בסיכום המצוין של עקיבא ביגמן באתר 'מידה', במאמר 'הדרך אל המחדל'). **כך סלל חמאס את הדרך לטבח.**

ואם כל זה לא מספיק, גם בעיצומה של מלחמה זו בג"ץ ממשיך לדון בעתירות על האספקה לעזה, על מצבם של לוחמי הנוח'בה בכלא הישראלי, על מנות המזון שלהם ועוד ועוד.

ד. הנחקרים הראשיים לא ימנו את החוקרים

לא היה בית משפט עליון, ולא הייתה מערכת משפטית בכל העולם המערבי, שהתערבו בצורה כה רבה וכה בוטה בביטחון של מדינתם ובמאבק על קיומה נגד הקמים לכלותה. **נחוצה חקירה מאוד יסודית ועמוקה על אחריותה של מערכת המשפט לרצח של כל כך הרבה יהודים במדינת ישראל.**

שופטי העליון בנו עולמות שלמים שניסו לאזן בין ביטחון היהודים לזכויות אדם של האויבים. הם קראו לזה 'מידתיות'. **טבח 7.10 הפך את מגדל הקלפים ה'מידתי' שלהם לעיי חרבות מלאים בדם יהודי.** עניין זה חייב להיחקר עד תום. ההיתממות וההכחשה לאחר מעשה בעניין מעורבותם ואחריותם – גם הן חלק עמוק מהמחדל.

לכן לא ייתכן שהם אלה שימנו את החוקרים בוועדה. הם עצמם חייבים להימצא בשורה הראשונה של הנחקרים. החלטה ברוח זו חיונית לחיים ולקיום שלנו, וחיונית לחלוטין גם למוסריות שלנו.

צפו בסיכום של התנועה למשילות ודמוקרטיה

הגשר שקרס אל תוך עצמו: על האסתטיקה של השיח וקץ הנאיביות

איתי אסמן 🍌

הרצון לגשר בין עולמות הוא ערך נאצל – אך כשהצד השני מכריז על מלחמה גלויה, הגישור הופך לכניעה. להאמין שסגנון נעים ישנה אידיאולוגיה עמוקה הוא לא תקווה, אלא אשליה מסוכנת

1 איך לא חזו את המתקפה?

במשך שלושה עשורים עמל ארגון "צהר" על הקמתו ושימורו של גשר חברתי. הארגון, שהפך לסמל של הציונות הדתית הליברלית, חרת על דגלו את **משימת התיווך בין עולם התורה לעולם החול**, בין התיאוריה למעשה. האסטרטגיה הייתה נהירה ומלוטשת: "סגנון יפה", שיח מכיל, והידברות עם כל קצוות הקשת – **מאנשי אקדמיה ועד מובילי מחאות הרחוב**. קצת פחות עם ביביסטים, חרדים וחרדליים. הליברליים ראו בעיקר בשמאל את מייצגי החברה הישראלית. ב"צהר" חיו תחת הפרדיגמה שאם רק נמרק את הסגנון ונסביר פנים, אם רק נציג יהדות "נגישה" ונעימה, השלום המיוחל יבוא וההתנגדות תתמוסס. אולם, ברגע אחד מכונן של המציאות הישראלית, הקונספציה קרסה. **עומק האיבה, הקריאות הגורפות לחרם והמתקפה הבלתי מרוסנת שנחשפו לאחרונה, הותירו את אנשי הארגון המומים ומיוסרים.**

השאלה העומדת לפתחנו אינה "כיצד זה קרה?", אלא כיצד אלה המתיימרים לקרוא את המפה החברתית לא חזו את התמורות הטקטוניות שהתרחשו תחת אפם.

לכבד אדם פירושו להאמין להצהרות הכוונות שלו

2 התמורות של השמאל הישראלי

הכשל היסודי הראשון נעוץ בסירוב להכיר בכך שהשמאל הישראלי של ימינו אינו השמאל של פעם. אל תבלבלו בין החבר מהמילואים והשכן בבניין מהשמאל. מדובר על זרמי העומק התודעתיים. לפני חמישה עשורים, המחנה שאותו הובילו דמויות כבן-גוריון וגולדה מאיר, על אף מחלוקותיו עם עולם הדת, היה נטוע עמוק בתוך האתוס הציוני-לאומי. זה היה שמאל שדיבר על זכותנו על הארץ, שהקים יישובים ושנשען על מחויבות טוטאלית למדינת

הלאום.

היום, המיינסטרים של השמאל השתנה מהותית.

חלקים נרחבים ממנו עברו תהליך של "דה-ציוניזציה", והם אוחזים בתפיסת עולם פוסט-לאומית ואנטי-דתית רדיקלית, ובעיקר בעל תפיסה פרוגרסיבית של טשטוש זהויות. השמאל הנוכחי ברובו אינו מסוגל לקיים שיח לא רק עם הזרם השמרני, אלא עם כל מי שמייצג את המחנה האמוני או הלאומי – כולל הליכוד והציונות החילונית.

חוסר היכולת לשבת באותה ממשלה אינו נובע מ"חוסר נימוס" של הימין, אלא משבר אידיאולוגי עמוק.

בזמן ש"צהר" חיפשו את השמאל הציוני הישן, המציאות כבר מזמן המשיכה הלאה אל עבר מחוזות אחרים.

השיטה נכשלה. חשבון הנפש אינו שייך לשמאל, הוא יודע בדיוק מהו יעדו

3 הפטרונות הפרשנית והתעלמות מהצהרות הכוונות

כאן נחשפת נאיביות דתית מסוכנת, הגובלת בפטרונות אינטלקטואלית. לעיתים קרובות, דתיים ליברלים נוטים להרגיש שהם "מבינים" את אנשי השמאל טוב יותר ממה שהם מבינים את עצמם. **כשיאיר גולן מצהיר בגלוי על רצונו "לחנך מחדש" את הדתיים או לסגור כלי תקשורת ימניים, אנשי "צהר" מסרבים להאמין לו.**

הם בטוחים שמדובר ב"צרכים אלקטורליים" או ב"פרובוקציה לצורך מחאה", ובמעמקי לבם הם משוכנעים שהוא בעצם חפץ בדמוקרטיה וחירות. זוהי טעות אנושה.

לכבד אדם פירושו להאמין להצהרות הכוונות שלו.

כשאדם מכריז על מלחמה אידיאולוגית, יש להתייחס אליו ברצינות הראויה ולהיערך למאבק. הוא אדם רציני, לא ילד קטן (לפעמים הוא לא 'תינוק שנשבה' אלא 'בוגר ששובה'). **הדתיים הליברלים מחפשים "כוונות טובות" במקום שבו נאמרות הצהרות מלחמה גלויות.** הם מתייחסים למתקפה על הארגון כאל "תקלה בסגנון" או אירוע נקודתי, בעוד שמדובר בחלק מנרטיב סדור הרואה ביהדות כגורם שיש למגר מהמרחב הציבורי. אגב, את 'הכוונות הטובות' הללו הם לעולם לא ייחסו לחרדים למשל.

4 פסיכוזת ההמונים: פחד מהדיסטופיה המדומה

האלמנט השלישי שחמק מעיניהם של "אנשי הגשר" הוא **כוחה של פסיכוזת ההמונים.** אידיאולוגיה אינה משהו שמתחלף בשיחת סלון נינוחה; היא תוצר של שנים בתוך חממות אקדמיות ותקשורתיות, קבוצות השתייכות והתייחסות. השמאל הישראלי (והעולמי) מצוי כיום בתהליך של דמוניזציה עצמית של היריב. הם שכנעו את עצמם שהם ניצבים בפני תיאוקרטיה חשוכה, שבה כוהני דת ימלכו ושכונותיהם יישלחו

לכלא על אי-לבישת שביס.

הפחד המדומיין מ"קץ הדמוקרטיה" ומהשתלטות רמאית על הקלפיות יצר מציאות נפשית שבה אין מקום לדיאלוג.

במצב של פסיכוזה קולקטיבית, גם הסגנון המעודן ביותר לא יועיל. מבחינת השמאל הקיצוני, אין הבדל בין "צהר" לבין הזרם השמרני ביותר – כולם חברים באותו "צבא של חושך" המאיים על חירותם.

5 תסמונת העבדות והצורך באישור חיצוני

אולם הכשל הכואב ביותר טמון במבנה הנפשי של חלקים במגזר הדתי: הצורך הנואש באישור מהשמאל.

קיימת בקרבנו תודעת עבדות נוראית, הגורסת שהשמאל הוא הסמן המוסרי והאינטלקטואלי הנצחי. לפי גישה זו, השמאל תמיד צודק, והדתיים והימין תמיד טועים.

בכל פעם שהשמאל תוקף, התגובה האוטומטית של הדתיים הללו היא "חשבון נפש" – אך לא על התדרדרות השמאל, אלא על השאלה "כיצד גרמנו להם לשנוא אותנו?"

זהו ביטול עצמי מנטלי המשקף תפיסה שבה הדתי הוא נתין הממתין ללגיטימציה מהאדון הנאור. הגיע הזמן להשתחרר מהכבלים הללו.

החובה המוסרית והלאומית שלנו אינה לקבל אישור מהשמאל, אלא לעמוד על זכותנו ועל האמת שלנו בלי לגמגם.

6 משל הבריון והלקח המר

התנהלות "צהר" מזכירה מורה רחמנית המנסה לפייס את הבריון של הכיתה על חשבון התלמידים הסובלים ממנו.

היא מטיפה לסבלנות והכלה, בטוחה שבכך היא קונה את לבו של הבריון. אך המציאות מלמדת שבריון שאינו פוגש גבולות, יפגע בסוף גם במורה עצמה.

במשך שנים הטיפו הדתיים הליברלים לימין השמרני על "חוסר נימוס", והנה, הבריון התהפך עליהם. פתאום, כל "הסגנון היפה" לא עומד מול הקריאות להחרים את החופות והכשרות שלהם.

השיטה נכשלה. חשבון הנפש אינו שייך לשמאל, הוא יודע בדיוק מהו יעדו.

חשבון הנפש חייב להיעשות בתוך הבית.

עלינו להבין שהסגנון אינו חזות הכול; המהות היא הסיפור.

עלינו לדבר על מדינה יהודית בגאון, לשים גבולות ברורים לאידיאולוגיה הרסנית, ולהפסיק להאשים את המחנה האמוני בכל סערה.

יש צורך לקרב ולהסביר בנועם. אך לעיתים, הגשר הוא רק אשליה, והצורך האמיתי הוא בעמידה איתנה על המשמר.

אור גדול – כללי ופרטי כאחד

סוללים דרך 📌

מתוך השבר הגדול ביותר צומח לפעמים האור החזק ביותר

בל"ג בעומר מובלטת במציאות תורת הנסתר. תורה המחנכת אותנו להביט הרבה מעבר למה שעל פני השטח הגלוי. עם ישראל מציין את יום פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי ביום הזה. רשב"י, מתלמידיו הבולטים של רבי עקיבא.

גם אם מעטים מאד מבינים את תורת הנסתר הרזית הזו – רבים חשים מתוך ודאות פנימית עמוקה בנוכחותה ובאופן פעולתה.

הרבה רבדים קיימים במציאות, ותפיסת המציאות וקליטתה תלויים במשקפיים אותם מרכיבים על העיניים.

כפי שיש יכולת לראות בעזרת מיקרוסקופ מה שעיניים רגילות אינן מסוגלות לראות, כך גם ביחס למימד הרוחני שבמציאות.

בל"ג בעומר **אור** גדול הופיע במציאות לאחר עמל ויגיעה של שנים במערה, ולרגע אחד כמו ברק ביום חשוך האיר את המציאות לעד.

גבורתו הצבאית של בר כוכבא משתלבת עם גבורתו הרוחנית של רשב"י כנגד רומי ותרבותה. מעתה הכל יובן וייתפס אחרת.

על ידי תפיסת מציאות רזית. נחמה גדולה תמיד תימצא, היות שבמסתרים, גם בתוך החושך הגדול, הולך ומופיע אור גדול ויש מיוחדים ומעטים הרואים אותו ממש.

גבורתו הצבאית של בר כוכבא משתלבת עם גבורתו הרוחנית של רשב"י כנגד רומי ותרבותה

הרבה אפילה וחושך ישנם במציאות שבהם ראוי לטפל באומץ.
 ובעוד אנו, כאנשים מן היישוב העוסקים בנגלה, מתלבטים **על איזה חושך להאיר את הפנס, ובכך לחשוף את השקר שבו ולצמצם את השפעתו על המציאות**, מתקבלת הבשורה המרגשת של חברנו – יקירנו, יהושע שני, אביו של **אורי** מרדכי הי"ד, באצילות מופלאה.
 יהושע ומשפחתו מאירים לנו **אור** גדול ומלמדים אותנו שיעור חשוב – גלו וגבורה ואומץ, טפלו ללא מורא בחושך הזה, ותזכו לאור גדול בע"ה.

קראו את דבריו, כל מילה נוספת מיותרת:

קול שְׁשׁוֹן וְקול שְׂמֵחָה, קול חֶתָן וְקול כְּלָה, קול אִמְרִים הוֹדוּ אֶת ה' צְבָאוֹת כִּי טוֹב ה', כִּי לְעוֹלָם חִסְדּוֹ מְבִיאִים תוֹדָה בֵּית ה', כִּי אָשִׁיב אֶת שְׁבוֹת הָאָרֶץ כְּבְרָאשְׁנָה אָמַר ה' בְּשִׂמְחָה גְדוּלָה וּבִהְיוּדִיה עֲמוּקָה לֵה' יִתְבָּרַךְ אֲנִי מִבְּקָשִׁים לְשִׁתְּף.

לאחר תקופה של כאב וגעגוע שאין להם מילים, זכינו לראות אור חדש נכנס לחיינו.
מרים, אלמנתו של בננו האהוב, סרן אורי מרדכי שני הי"ד, מתארסת היום!
 התפללנו לרגע הזה. קיווינו לו.
 ומתוך השבר הגדול צומחת שוב בנייה, תקווה וחיים.

אורי שלנו חי בתוכנו בכל יום, באורו, בערכיו ובדרכו

ארוסה הוא אופק, שהיה מפקדו של אורי במסלול ביחידת אגוז.
 חיבור מרגש שממשיך את הדרך, הערכים והאחוזה העמוקה שהיו ביניהם.
אורי שלנו חי בתוכנו בכל יום, באורו, בערכיו ובדרכו.

ואנו מאמינים שגם ברגעים הללו הוא שמח איתנו, מחזק ומלווה מלמעלה.

מרים ואופק היקרים,
 אנו מחבקים אתכם באהבה גדולה, ומתפללים שתזכו לבנות יחד בית נאמן בישראל, מלא אור, שמחה וברכה.

יהי רצון שנזכה כולנו לראות כיצד מתוך החושך מתגלה אור גדול, וכיצד עם ישראל ממשיך לבחור בחיים, באמונה ובנצח.

בשורות טובות וישועות לכולנו.
מזל טוב!

המצור המנטלי על המחנה הלאומי

אודי בן חמו 📌

רמוניזציה של מנהיג אינה ביקורת לגיטימית – היא נשק להנדסת תודעה. כשהשנאה מחליפה את הוויכוח הרעיוני, האזרח הפשוט הוא זה שמשלם את המחיר

השיח הציבורי בישראל חרג מזמן מגבולות הוויכוח הפוליטי והפך לזירת קרב יצרית, שבמרכזה אדם אחד: בנימין נתניהו.

הטירוף מבטא לא רק מחלוקת לגיטימית על דרך, אלא תופעה עמוקה של דמוניזציה, המשתמשת בשיטות של 'רצח אופי' היסטורי כדי לשתק את ההנהגה ולהנדס תודעה של ציבור שלם.

א. השורשים ההיסטוריים: שיטת קעקוע הלגיטימציה הפוליטית

השימוש בדמוניזציה ככלי פוליטי אינו המצאה מקומית.

תחת משטרים טוטליטריים, כמו בברית המועצות של סטלין, 'קעקוע הלגיטימציה של דמות פוליטית' היה שלב הכרחי לפני חיסולה. כך הוצג היעד לחיסול פוליטי לא רק כטועה מבחינה פוליטית, אלא עבר תהליך של 'מחיקה' ודמוניזציה מוחלטת. שמו הופך למילת גנאי, והתגובות לאישיותו הופכות להיות קיצוניות ממש.

זוהי התוצאה של תיאורו כבוגד וכמי שמונע משיקולים אישיים בלבד.

המטרה בשיטה זו היא ליצור 'זיהום' סביב הדמות; ומי שמעז לתמוך בה, מוקע מיד כשותף לפשע. הביטוי 'אני לא ביביסט' הוא הגלגול המודרני של אותו פחד מהוקעה חברתית.

הביטוי 'אני לא ביביסט' הוא הגלגול המודרני של אותו פחד מהוקעה חברתית

ב. האבסורד המלחמתי: הנהגה תחת מצור משפטי

שיא הטירוף מתבטא בדרישה שראש ממשלה יבזבז שעות יקרות על ספסלי בית המשפט בעת מלחמה רביזרתית.

במקום לאפשר לראש הממשלה להתמקד בניהול המערכה – כוחות פוליטיים ומשפטיים מתעקשים על המשך המשפט, כאילו מדובר בימי שגרה אפורים.

פגיעה בראש הממשלה הרי תקריס את מחנהו הפוליטי. ומבחינתם זה עדיף אפילו על פני היציבות והמיקוד הנדרשים לביטחון המדינה.

זהו טירוף מערכות שאיבד כל שיקול דעת לאומי רציונלי.

כל קואליציה מבטאת את סך האילוצים וההסכמות שבין חבריה. אף אחד לא יוצא עם כל

תאוותו בידו

ג. שקר 'הזנב המכשכש': מניפולציית השותפים

כחלק מהנדסת התודעה, השמאל מבליט את המפלגות הקטנות השותפות לקואליציה ככאלו ש'מנהלות את האירוע וסוחטות את הממשלה'.

זהו שקר מובנה. למפלגות אלו יש דרישות לגיטימיות כחלק מהמשחק הדמוקרטי, אך הן מצטרפות לקו המדיניות המרכזי ומשפיעות עליו, ולא קובעות אותו.

הצגתן כמי ש'סוחטות' או 'קובעות' נועדה להנדס פחד בקרב הציבור החילוני והליברלי ולייצר דמוניזציה נוספת לממשלה כולה.

מוזר שבממשלת בנט-לפיד, מנסור עבאס לא הוצג כסחטן ותומך טרור אלא כשותף, למען 'שותפות היסטורית מרגשת' עם הציבור הערבי.

ד. הנדסת תודעה על סטרואידיים: הלחץ על ה'תפר'

במקום דיונים רעיוניים, מופעל לחץ מנטלי כבד על הציבור שנמצא 'על התפר'.

נושאים רגישים כמו גיוס חרדים מועלים לראש סדר היום לא מתוך רצון כן לפתרון – הרי כל ממשלה נאלצה לתמרן במורכבות בנושא הגיוס – אלא ככלי לייצור איבה פנימית.

זוהי הנדסת תודעה שנועדה לפרוט על עצבים חשופים ולמנוע מהאזרח הפשוט לראות את התמונה המלאה.

ולא לה מימין המאוכזבים מצעדי הממשלה: זכרו, **כל קואליציה מבטאת את סך האילוצים וההסכמות שבין חבריה. אף אחד לא יוצא עם כל תאוותו בידו.**

לעיתים אויבו של הטוב הוא הטוב ביותר האוטופי, שאינו בר מימוש.

ה. מדריך לאזרח הפשוט

כדי לחזור לשיח בריא ועצמאי, ראוי לאמץ חשיבה ביקורתית בסיסית. ונפרט:

1. שאלת האילוצים והמחירים

לפני שאתם מגבשים עמדה נחרצת, שאלו את עצמכם: "**האם אני באמת מכיר את כל האילוצים, הקשיים והמחירים של כל חלופה?**" הפוליטיקה היא 'אומנות האפשר', ובדרך כלל מדובר בבחירה בין חלופות רעות. מי שמציג פתרון 'פשוט' או 'מוסרי' בלבד – כנראה מוליך שולל.

2. הדגשת האישיות הפרטית

נציג ציבור נמדד ביכולתו לממש מדיניות. חזותו המצודדת, נועם הליכותיו, או היותו אדם 'ערכי' כמעט אינם רלוונטיים. **רק השאלה מהן עמדותיו הציבוריות.**

3. מבחן הניטרליות

אם מהלך מסוים שעשתה הממשלה היה נעשה על ידי מנהיג מהשמאל, האם הוא היה מוצג באותו אופן על ידי התקשורת? ומה שהוא אמר בעבר? **הארכיון הוא מתנה נפלאה לבחינת עקביות ורציפות רעיונית ומנטלית.**

4. סירוב להתנצל

הפסיקו להשתמש בביטוי 'אני לא ביביסט!' **דעה עניינית אינה זקוקה לתעודת כשרות מוסרית מאף אחד.** זה נכון גם ביחס להטחת האשמות בכם ולדחיקתכם אל הקיר כדי שתתנערו מהשותפים למחנה הפוליטי כולו ("לא הצבעתי לו אבל...").

5. זיהוי הסטת המוקד

כשמנסים לשכנע אתכם שנושא הגיוס או שר כזה או אחר הם חזות הכל, זכרו שמדובר **בטקטיקה של הסחת דעת, חסרת משמעות ביחס לסוגיות הגדולות, מהישגים אסטרטגיים או ממורכבות המערכה.** זה בערך כמו, להבדיל, להתמקד בפח האשפה או בשירותים שבבית ומהם להסיק על כל הבית. הפרטי והלאומי כאחד.

סיכום

השנאה הממוקדת בראש הממשלה היא משום שהוא מהווה 'אבן הראשה' של המחנה הלאומי כולו, של נושאי ה'**ברית היהודית**'.

במקום שבו לא מתנהל כלל ויכוח רעיוני ואידאולוגי מבוסס עובדות, הדרך הראשית לפרוץ את המצור המנטלי לא מתחילה בטיעון מזוקק; **היא מתחילה ביישור הגב, בחיוך גדול ובשמירה על חירות תודעתית.**